

Përkushtimi ndaj kishës (3:1–13)

Para disa vitesh, kur jetoja në Tekas, pata rastin të takoj lojtarin më të përkushtuar të golfit. Ai stërvitej çdo ditë. Ai e planifikonte me kujdes stërvitjen e tij, në mënyrë që të përgatitej për çdo aspekt të lojës. Një ditë praktikonte pozicionet e qëndrimit, kurse një ditë tjetër praktikonte gjuajtjet, e kështu me radhë. Ai ishte shumë i dhënë pas lojës së golfit.

Ky lojtar ishte profesionisti Tom Kite. Ai ka luajtur në kampionatet e golfit si profesionist për më shumë se njëzet vjet. Ai është fituesi i çmimit më të madh prej 8 milion dollarësh. Shumica e suksesit të tij është rezultat i përkushtimit të tij ndaj lojës së golfit.

Njerëzit priren t'i përkushtohen asaj që ata vlerësojnë me të vërtetë. Kjo mund të jetë familja, puna, profesioni apo gjëra të tjera, pas të cilave njerëzit jepen me pasion. Disa janë të dhënë pas parasë, të tjerë pas shoqërisë, sportit apo politikës. Përkushtimi ynë tregon se ne e vlerësojmë maksimalisht objektin apo idealin të cilit i jemi përkushtuar.

Ky parim është i vërtetë edhe për kristianët dhe vendin që zë në jetën e tyre bashkësia lokale. *Përkushtimi ynë ndaj bashkësisë ku bëjmë pjesë reflekton vlerësimin që i bëjmë kishës së Perëndisë.*

Sa e rëndësishme është bashkësia ku bëni pjesë për ju? Xhorxh Barna, i cili merret me studime të ndryshme të bashkësive fetare, kohët e fundit ka vërejtur se «kristianët janë më shumë të prirur të

kërkojnë një marëdhënie personale me Perëndinë, duke mos i dhënë rëndësinë e duhur të qenit anëtar aktiv i një bashkësie kristianësh.» Me fjalë të tjera, njerëzit sot kanë tendencën të kërkojnë të kenë Perëndinë në jetën e tyre, por nuk kanë dëshirë të jenë aktivë në kishë. Studimi i Barnës tregoi se pothuajse gjysma e kristianëve të intervistuar prej tij nuk kishin dëshirë të ishin anëtarë aktive të kishës.

E njëjta gjë mund të thuhet për shumë kristianë të tjerë, kudo që ata ndodhen. Ata kanë tendencë t'i japin kishës shumë pak nga vetja, koha dhe zotërimet e tyre. Kohët e fundit organizata e anketimeve Gallup (USA) studioi amerikanët me nivel të lartë jetese, të cilët pretendojnë se Perëndia ka përparësinë më të madhe në jetën e tyre. Anketimi tregoi se këta njerëz i japin kishës ku shkojnë vetëm 1,5 për qind të të ardhurave të tyre. Po këta njerëz shpenzojnë 12 për qind të të ardhurave të tyre për t'u zbatimur.

Këto statistika reflektojnë parimin bazë të përmendur më sipër. Koha, energjia dhe të kontributi në të holla që i japim kishës reflektojnë vlerësimin që i bëjmë kishës.

Kjo është arsyeja se pse vargjet e Biblës tingëllojnë kaq bashkëkohore. Në kapitullin 3, Pali flet për kishën. Fjalët e tij na bëjnë të mendojmë edhe një herë për vendin që zë kisha (bashkësia lokale) në jetën tonë. Fjalët e tij duhet të na nxisin t'i japim vendin e duhur kishës së Perëndisë në jetën tonë.

PËRKUSHTIMI YNË NDAJ KISHËS RRITET DUKE KUPTUAR NATYRËN E SAJ

Te Efesianëve 3:1 Pali filloi një lutje, e cila, pas një shkëputjeje, vazhdon në vargun 14. Pikërisht fjalët e gjendura midis vargjeve 1 dhe 14 na ndihmojnë të shikojmë më qartë se çfarë është kisha. Pali në fillim u kujtoi efesianëve natyrën e kishës:

Për këtë arsye unë, Pali, jam i burgosuri i Jezu Krishtit për ju johebrenjtë, dhe nëse keni dëgjuar për dhënieën e hirit të Perëndisë, që më është besuar për ju; se si, me zbuluesë, ai ma bëri të njohur misterin, sikurse ju shkrova më përpara me pak fjalë. Duke i lexuar këto, ju mund të kuptoni cila është inteligjenca ime në misterin e Krishtit, që nuk iu bë i njohur në epokat e tjera bijve të njerëzve, ashtu si iu zbulua tani apostujve të shenjtë dhe profetëve të tij me anë të Frymës, që johebrenjtë të jenë bashkëtrashëgimtarë të të njëjtit trup dhe bashkëpjesëtarë të premtimit të tij në Krishtin nëpërmjet ungjillit (3:1-6).

Pali e përshkroi kishën si «mister». Kur hasim në fjalën mister, mendojmë për gjëra sekrete dhe të panjohura, të cilat nuk kemi shpresë se do të arrijmë t'i njohim apo kuptojmë ndonjë një ditë.

Fjala «mister» në gjuhën e përdorur nga Pali (greqisht) donte të thoshte diçka tjetër. Fjala i referohej një të vërtete që njerëzit nuk mund ta zbulonin vetë, por që mund të shfaqej vetëm prej Perëndisë. Në qoftë se Perëndia nuk t'i shfaqte këto të vërteta, atëherë asnjë nuk do të mund t'i njihje ato.

Kohët e fundit, astronomët arritën të vëzhgonin, nëpërmjet teleskopëve shumë të fuqishëm, copa të një komete që kishte rënë në sipërfaqen e planetit Jupiter. Teknologjia e avancuar u dha mundësinë atyre që të shikonin një ngjarje të cilën brezat e mëparshëm nuk do të kishin mundësi ta shikonin. Arritjet e teknologjisë u japin mundësinë shkencëtarëve të sotëm të njohin fakte që shkencëtarët e vetëm 40–50 vjetëve më parë as që ëndërronin t'i mësonin ndonjëherë.

Megjithatë, Pali e kishte fjalën për njohurinë që shtrihet përtej aftësisë sonë për ta zbuluar vetë. Mund të bashkojmë së bashku mendjet më të mëdha e më të ditura gjatë historisë së njerëzimit si Aristoteli, Platoni, Da Vinçi, Ainshtajni e të tjerë dhe ata nuk do të ishin në gjendje të zbulonin apo të shpjegonin misterin e Krishtit. Koha në të cilën Perëndia e bëri të njohur këtë mister u vendos nga

Perëndia.

Ç'është ky mister? Mbi të gjitha ai ka të bëjë me kishën dhe veçanërisht me natyrën e saj. E vërteta e këtij misteri as që mund të imagjinohej më parë. Pali përmendi tre detaje të kësaj të vërtete.

1. Në kishë, «*johebrenjtë janë bashkëtrashëgimtarë*» me Izraelin. Perëndia nuk e rezervon kishën vetëm për një grup të caktuar njerëzish, por Ai i fton të gjithë të marrin pjesë në të.

2. Në kishë, njerëzit janë «*bashkëtrashëgimtarë të të njëjtit trup*». Kisha është njerëzit e bashkuar nën autoritetin e Krishtit. Asnjë dallim nuk ekziston midis tyre.

3. Në kishë, njerëzit bëhen «*bashkëpjesëtarë të premtimit të tij në Krishtin*». Diçka shumë e rëndësishme ndodh në kishë. Të gjithë njerëzit kanë të njëjtën pjesë në premtimin e Perëndisë. Në kishë nuk ekzistojnë raca të ulta apo superiore njerëzish. Asnjëri nuk merr më pak premtime se tjetri në Krishtin. Nuk ka qytetarë të klasit të parë apo të klasit të dytë. Nuk ka anëtarë të bashkësisë që të jenë më të rëndësishëm se të tjerët.

Sa ndryshe është kjo nga bota ku jetojmë! Çdo shtet, komb e qytet ka dallime klasore. Ka të privilegjuar e të paprivilegjuar, të preferuar e të padëshiruar, të famshëm e jo të famshëm. Kjo është bota ku jetojmë.

Pali tha: «Nuk është kështu në kishë.» Perëndia ka krijuar një racë të re. Të gjithë janë të privilegjuar. Të gjithë kanë pjesë. Të gjithë janë të shtrenjtë për Perëndinë.

Vetëm Perëndia mund të bënte diçka si kjo. Vetëm Perëndia mund të sillte në një trup të vetëm njerëz nga të gjitha llojet. Vetëm Perëndia mund t'u mësonte njerëzve që janë rritur të rrethuar nga egoizmi, urrejtja dhe paragjykimet të duan dhe t'i shërbejnë njëri-tjetrit. Ky është misteri. Kjo është kisha.

Duke kuptuar këtë natyrë të mrekullueshme dhe unike të kishës së Zotit, ne e rrisim përkushtimin tonë ndaj saj.

PËRKUSHTIMI YNË NDAJ KISHËS RRITET KUR KUPTOJMË CILI ËSHTË FUNKSIONIN E SAJ

Vini re çfarë tha Pali për misterin e kishës te Efesianëve 3:7–10:

Shërbenjës i të cilit u bëra, sipas dhuntisë së hirit të Perëndisë që m'u dha në sajë të fuqisë së tij. Mua,

më të voglit nga të gjithë shenjtorët, m'u dha ky hir për të shpallur midis johebrenjve pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit, dhe për t'u manifestuar të gjithëve pjesëmarrjen e misterit, i cili nga epokat më të lashta që fshehur në Perëndinë, i cili krijoi të gjitha gjërat nëpërmjet Jezu Krishtit; që nëpërmjet kishës, në kohën e tashme u manifestojë principatave dhe pushteteve, në vendet qiellore, dituria e shumëllojshme e Perëndisë.»

Cili është funksioni i kishës? Shpërndarja e ungjillit ndër njerëzit në partneritet me Perëndinë! Ky është funksioni i kishës! Këtë na thotë Pali në këto vargje. Fjalët e Tij na ndihmojnë të shikojmë skemën sa madhështore, aq edhe të thjeshtë të komunikimit apo përcjelljes së ungjillit nga Perëndia te njerëzit, nëpërmjet kishës (çdo kristiani).

Në vitet e para të ekzistencës së Kishës, Perëndia, në mënyrë direkte, ua bëri të njohur ungjillin njerëzve (lajmëtarëve) të veçantë. Pali dhe apostuj e profetë të tjerë u zgjodhën nga Perëndia për këtë qëllim. Pali e shikonte veten si «shërbenjës...sipas dhuntisë së hirit të Perëndisë që m'u dha në sajë të fuqisë së tij» (vargu 7). Autori i mesazhit të sjellë prej Palit ishte Perëndia vetë. Perëndia e zgjodhi Palin të jetë një nga lajmëtarët e veçantë, të cilëve iu shfaq zbulesa nga Perëndia, gjatë fazave të para të zhvillimit të kishës.

Ata që morën shfaqjen e veçantë të Perëndisë ua shpallën ungjillin të tjerëve. Pali ua tregoi ungjillin të tjerëve me anë të fjalëve. Perëndia e përdori atë «për të shpallur midis johebrenjve pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit» (vargu 8). Perëndia caktoi njerëzit që t'ua përcillnin mesazhin e ungjillit njerëzve të tjerë. Ky mbetet plani i Perëndisë edhe sot.

Perëndia ua bën të njohur ungjillin engjëjve në qiell. «Që nëpërmjet kishës, në kohën e tashme u manifestojë principatave dhe pushteteve, në vendet qiellore, dituria e shumëllojshme e Perëndisë» (vargu 10). Kisha është një racë tërësisht e re. Asgjë e ngjashme me të nuk ka ekzistuar më parë. Fakti që njerëz kaq të ndryshëm nga njëri-tjetri, me të kaluar dhe jetë kaq të ndryshme nga njëra-tjetra, janë bashkuar në Krishtin nga Perëndia, të mahnit. Ky fakt është një dramë hyjnore për banorët engjëllorë të qiellit.

Kisha na është bërë një gjë kaq e zakonshme sa që nuk arrijmë të kuptojmë me të vërtetë fuqinë dhe bukurinë e saj. Ne nuk arrijmë të shikojmë dramën

hyjnore dhe Shpirtin e Perëndisë. Engjëjt entuziazmohen sa herë që një vizitor vjen në bashkësi të dielën. Engjëjt gëzojnë kur familja juaj shkon në kishë për të adhuruar Perëndinë. Por ne e shikojmë të gjithë këtë si diçka të zakonshme. Për ne është vetëm një pjesë tjetër e rutinës së përvajshme. Megjithatë, asgjë që bën kisha për të lavdëruar Perëndinë nuk është e zakonshme, e thjeshtë apo monotone. Në të vërtetë, është kaq e mahnitshme, sa që engjëjt nuk ngopen duke parë atë që Perëndia po bën me njerëzimin, nëpërmjet kishës së Tij.

Të gjithë ne, personalisht dhe si bashkësi, vuajmë nga probleme nga më të ndryshmet, si lëshimet që i bëjmë Satanit në jetën tonë duke mëkatuar, pasiviteti ynë për t'u folur të tjerëve për Krishtin, grindjet dhe përçarjet midis anëtarëve të një bashkësie apo kristianëve në përgjithësi e kështu me radhë. Sa e lehtë do të ishte zgjidhja e problemeve të tilla, sikur të kuptonim sado pak dramën hyjnore, pjesë të së cilës na ka bërë Perëndia? Në qoftë se do të shikonim se çfarë po bën Perëndia me kishën e Tij, me gëzim do ta jepnim kohën dhe energjinë tonë për të ndërtuar dhe forcuar bashkësinë.

PËRKUSHTIMI YNË NDAJ KISHËS RRITET DUKE KUPTUAR POZICIONIN E SAJ QËNDROR

Vini re përsëri se çfarë tha Pali në vargun 10 dhe 11: «Që nëpërmjet kishës, në kohën e tashme u manifestojë principatave dhe pushteteve, në vendet qiellore, dituria e shumëllojshme e Perëndisë, sipas qëllimit të përjetshëm që ai kreu në Krishtin Jezus, Zotin tonë.»

Për shumë njerëz sot është e rëndësishme të kenë një marrëdhënie personale me Perëndinë. Por, shumica e tyre nuk duan të kenë të bëjnë shumë me kishën. Fjalët e Palit na kujtojnë se kisha është në zemër të qëllimit të përjetshëm të Perëndisë. Rëndësia e saj në planin e Perëndisë është e dorës së parë.

Xhon Stot shkroi për pozicionin qëndror të kishës. Së pari, ai tha se *kisha ka vend qëndror në histori*. Historia, është në fakt, historia e Tij, historia e Perëndisë. Bibla na mëson se në qendër të planit të Perëndisë është Jezusi me njerëzit e Tij të çliruar dhe të pajtuar. Vetëm këtyre njerëzve Perëndia u deklaroi: «Ju, që dikur nuk ishit një popull, kurse tani jeni populli i Perëndisë» (1 Pjetër 2:10).

Së dyti, *kisha zë pozicionin qendror në mesazhin e ungjillit*. Fjalët e Palit drejtuar efesianëve na kujtojnë se i tërë ungjilli përfshin predikimin e Krishtit dhe misterin e kishës. Jezusi e deshi kishën kaq shumë sa që Ai «e ka dhënë veten e vet për të» (Efesianëve 5:25). Kjo kishë është më e rëndësishme për Jezusin nga sa mund ta përfytyrojmë. Jezusi do që ajo të jetë më e rëndësishme edhe për ne.

Së treti, *kisha zë pozicionin qendror në jetën e kristianit*. Pali përmend edhe vuajtjet që po kalonte, të shkaktuara nga njerëzit vetëm për faktin se po i shërbente kishës: «Për këtë arsye ju lutem që të mos dekurajoheni për shkak të mundimeve të mia që vuaj për ju, e cila është lavdia juaj» (Efesianëve 3:13). Pali ishte i gatshëm të bënte çdo gjë, pa marrë parasysh mundimet apo koston, për të çuar më tej të çeshtjen e Krishtit dhe për të lëvduar kishën kudo nëpër botë.

Kisha nuk është e përkryer. Asnjë bashkësi nuk është e përkryer. Megjithatë, kjo nuk e zvogëlon aspak vlerën e çmuar të kishës në sytë e Perëndisë. Perëndia do që ne ta dimë këtë. Ai na thotë përmes fjalëve të Palit: «Mos e lini pas dore kishën Time.

Vlerësojeni për atë që është, Ajo është kisha Ime e lavdishme. Njerëzit dhe kauza që ajo përfaqëson, duhet të kenë përkushtimin tuaj. Prandaj përkushtojuni asaj»

KONKLuzion

Një ditë nuk do të ketë më filma, sport, udhëtime apo pushime. Nuk do të ketë më karrierë, shtëpi apo makina. Çdo gjë do të marrë fund. Kjo botë do të mbarojë, me gjithë ç'ka në të.

Ne do të qëndrojmë përpara Perëndisë dhe Ai do të mbajë mend se sa të përkushtuar ishim ndaj kishës. Ai do të mbajë mend se sa të përkushtuar ishim ndaj ndërtimit të kishës. Si do ta justifikojmë mungesën e përkushtimit tonë, në qoftë se e neglizhojmë kishën? Çfarë përgjigje do t'i jepnim Perëndisë sikur të na pyeste: «Pse nuk i kushtuat rëndësi kishës Sime?»

Unë nuk dua që Perëndia të më bëjë këtë pyetje një ditë. Asnjëri prej nesh nuk do. Le të ndryshojmë gjërat që duhen ndryshuar. Le t'i vendosim gjërat më të rëndësishme të parat. Le t'i përkushtohemi kishës së Zotit.

Ki besim të madh te Zoti

Sot në «dheun e të gjallëve» shohim rrëmujë dhe shthurje. Ka një rritje alarmuese të krimit. Kostoja e jetesës është rritur. Zemrat e njerëzve janë plot frikë.

Edhe në kohën e Davidit kishte shumë gjëra që shkaktonin frikë. Ai tha se do të ligështohet sikur të mos ishte i sigurt të shihte Perëndinë, që bëri botën dhe ishte akoma në kontroll të saj, por të shihte vetëm botën që ishte kundër tij. Ai e pa «mirësinë» e Zotit ndërsa dielli lindte dhe perëndonte me besnikëri çdo ditë. Ai e pa «mirësinë» e Zotit te natyra. Kjo i kujtonte «mirësinë» dhe «besnikërinë» e Perëndisë ndaj fëmijëve të Tij. Kjo e thelloi besimin e Davidit te Ati qiellor.

Psalmisti na jep sekretin e kurajos dhe të fuqisë së nevojshme për të jetuar në një botë të tillë. Ky sekret është një fjalë me pesë shkronja: «*Ki besim të madh te Zoti*». Aftësia për të pasur besim nuk fitohet lehtë. Ne jemi të paduruar dhe duam që të shikojmë se çdo gjë *ecën* sipas planeve tona, sipas afateve që i përcaktojmë ne vetë. Ne duam të përparojmë vazhdimisht. Nuk na pëlqen të presim në radhë, kur shikojmë te doktori apo në ndonjë zyrë në bashki. Është më e lehtë të veprosim se sa të presësh. Të priturit me besim se Perëndia do t'i mbajë premtimet e Tij, kjo nuk është një karakteristikë e përgjithshme e kristianëve të sotëm.

Të presësh nga Perëndia do të thotë të kërkosh të njohësh vullnetin e Tij për ta bërë atë drejtuesin dhe drejtimin e jetës tënde. Do të thotë të qëndrosh i heshtur në praninë e Tij dhe të dëgjosh zërin e Tij. Nëse tregohemi të paduruar dhe nuk presim me besim Perëndinë, ne mund të drejtohem nga dëshirat tona trupore dhe, kështu, të largohemi prej Tij.

Prit nga Perëndia, ki besim të madh te Zoti! Ora dhe kalendari i Tij nuk përputhen gjithmonë me orën

dhe kalendarin tonë, por ata janë gjithmonë të saktë.

«Oh, sikur të mos isha i sigurt të shoh mirësinë e Zotit në dheun e të gjallëve! Ki besim të madh te Zoti; ji i fortë, ki zemër; ki besim të madh te Zoti» (Psalmeve 27:13–14).

Momente meditimi
Millie Stamm

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: *“Efesianëve”*
© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara